Susi Päiväkirja PROLOGI Joshuan äiti oli kuollut 11 kuukautta sitten. Joshua oli pieni, joten hän ei olisi selvinnyt ilman muuta laumaa, joka oli hoitanut häntä. Hän ei muistanut äidistään mitään muuta kuin hänen lempeän katseensa ja traagisen kuoleman, jonka Joshua oli joutunut näkemään omin silmin. Osa1 - Ei ole totta, Raymond valittiin pelastajaksi Sashan vapautustehtävään ja hän pyysi minua, MINUA avukseen, Joshua mietti itsekseen. - En voi tuottaa hänelle pettymystä. En voi. Kaikkien muiden joukosta hän valitsi minut. Tämä on uskomatonta. Joshua kuljeksi metsässä mietiskellen huomista pelastustehtävää. Pian hän näki sopivan “esteradan” , jossa voisi treenata. Joshua ei varsinaisesti ollut koskaan taistellut, koska taistelutaitoja alettiin harjoitella vasta sen jälkeen, kun oli täyttänyt vuoden ja Joshua oli puolta kuukautta vaille. Hän oli käynyt jo metsästämässä, joten hänet otettiin taisteluun mukaan. Hänen laumassaan oli muutama susi enemmän, mutta toisessa laumassa sudet olivat voimakkaampia ja heillä oli jotain jolla he pystyivät kiristämään Joshuan laumaa, nimittäin Sasha. Joshua alkoi hyppelemään puunrunkojen ja matalalla olevien oksien yli. Hän oli hyppinyt radan useita kertoja ja lähti etsimään korkeampia esteitä. Hän näki pian vanhan lahon puun, jossa oli yksi aika korkealla oleva oksa. Se ikäänkuin kutsui Joshuaa hyppäämään. Joshua otti vauhtia ja yritti loikata oksan yli, mutta ei päässyt. Hän yritti useita kertoja mutta ei silti päässyt yli. Hän ei luovuttanut. Mutta kun taivas alkoi hämärtää hänen oli pakko lähteä takaisin sillä he lähtisivät keskiyön jälkeen pelastus retkelle jossa kaikkien piti taistella henkeen ja vereen. Joshua oli jo lähdössä laumalle mutta päätti kokeilla vielä kerran. Hän otti entistä enemmän vauhtia ja singahti matkaan kohti oksaa. Hän ponnisti ja tunsi kuinka hän liisi kohti oksaa. Korkeammalla kuin viimeksi. Hän oli jo puoliksi oksan yli mutta sitten häneen takajalkansa kolahti oksaan. Hän lensi pää edellä alas ja kolautti itsensä kivikkoon ja yhtä äkkiä kaikki pimeni. - Joshua… Joshua! kuului ääni. - Mmmmmm … Joshua hymisi vastaukseksi. Joshua- Ai, et tainnut vielä kuulla… Sinua ei oteta pelastusryhmään, Raymond sanoi totisella ilmeellä. - Mitä! Miksi! , Joshua kimmastui. - Et ole vielä kokenut taistelija, mutta voit mennä normaaleihin joukkoihin, Raymond sanoi. - Eivät voi olla tosissaan! Minähän hyppäsin tuo oksankin yli. Olen täysin pätevä taisteluun, Joshua sepitti ja tähyili vanhan kelon oksaa. - Älä naurata ei kukaan tuon yli pääse. Olet nähnyt vain unta, Raymond päätteli. Joshua meni hiljaiseksi ja he lähtivät juoksemaan muun lauman luo. Susilauma oli juossut jo vartin tasaista maastoa metsässä, mutta kohta olisi kallioretin aika, mikä oli vaarallinen. Kallio saattaisi murtua jonkun alta tai kivet saattaisivat vyöryä kalliota pitkin koko lauman niskaan. Joshua juoksi suunnilleen keskivälissä laman muodostelmaa. Hänen rinnallaan juoksi susia, joita hän ei edes tuntenut hyvin. Viimeisten joukossa taas juoksi Rick ja Kiara. He olivat Joshuan ystäviä, vaikka olivatkin noin vuoden vanhempia, kuten Raymondikin. Joshua mietti, miten selviäisi taistelusta, jossa häntä vastassa olisi täysikokoisia susia. Pysyttelisikö hän Kiaran tai Rickin mukana, kerta ei saanut mennä Raymondin kassa. Ei, hän päätti todistaa, että oli täysin taitelutaitoinen ja pystyi voittamaan täysikokoisen suden. Pian edessä olevat sudet pysähtyivät. Lauman johdossa oleva Greg nousi ison kiven lohkareen päälle, jotta saisi kaikkien huomion. - Huomio. Olemme nyt kallioreitin alkupäässä, joten meidän täytyy muodostaa jono. Minä menen ensimmäisenä, joten muodostakaa loppujono niillä numeroilla, jotka teille annettiin, Greg huusi kiven lohkareelta. Joshuaa pitkin meni kylmät väreet. Hän ei ollut saanut numeroa, koska oli ollut sen ajan metsässä treenaamassa. Samassa Raymond tupsahti hänen eteensä ja sanoi: - Ei hätää varasin sinulle numeron olet viisi ja minä neljä. Joshua nyökkäsi ja he lähtivät paikoilleen jonoon. Osa2 Susilauma oli kävellyt jonossa jo kauan. Kenellekään ei ollut käynyt vielä

onnettomuuksia, mutta eteen tuli nyt ohuimmat polut, joilta pudottua ei ollut paluuta. Susilauma eteni ohuessa jonossa kallion reunamia, joiden ylitettyä tulisi avaraa maastoa. Greg asteli reunamaa varovaisin askelin ja sanoi, että se kestää. Loput sudet tulivat perässä. Joshua yritti olla katsomatta alas, mutta se oli lähes mahdotonta. Hän oli ihan omissa maailmoissaan, eikä kuullut Raymondin varoittavan häntä edessä olevasta hypystä. Joshuan sydän pomppasi kun hänen tassunsa lipsahti murtuneelta kallio polulta. Hän valahti suoraan alas. Hänen sydämensä pysähtyi, kun näki pudotuksen. Hän sulki silmänsä, koska ei halunnut nähdä maan lähestymistä. Hän tunsi, kuinka hänen hännästään nykäistiin. Hän avasi silmänsä ja näki, kuinka Raymond kiskoi häntä ylöspäin. Pian Joshua seisoi tolpillaan kallion murtuman toisella puolella. Hänen sydämen lyöntinsä alkoivat jo tasaantua, mutta hänen jalkansa olivat vielä veltot. - Huh, Joshua sanoi helpottuneena. - Ole varovaisempi jatkossa, Raymond sanoi, En voi olla kokoajan auttamassa sinua. Joshua pisti korvansa luimuun ja jatkoi matkaa. Hänestä tuntui että hän oli aiheuttanut Raymondille jo ensimmäisen pettymyksen. Joshua havahtui kun kallio alkoi rätistä. Kukaan muu ei näyttänyt huomaavan sitä. Joshua pysähtyi ja katsoi suoraan maahan. Kalliota pitkin alkoi kulkea säröjä. Joshua ei aluksi tiennyt mitä tehdä mutta sitten hän huusi - Kallio sortuu. Juoskaa! Raymond katsahti taakseen ja näki samat säröt. Koko lauma lähti juoksemaan henkensä edestä. Kallioreitti oli jo melkein loppu ja Greg oli jo perillä turvallisesti, mutta lauman muodostama jono oli pitkä ja kuolemia tulisi varmasti monta. Joshua astahti jo turvalliselle ruohikolle, joka oli kallioreitin lopussa. Hän ei mennyt kauas ruoho- ja kallioalueen risteytymästä, kuten muut, vaan jäi seisomaan siihen. Hän halusi varmistaa, että Rick ja Kiara pääsevät yli. Heidän takanaan tuli noin kaksikymmentä sutta, jotka putoaisivat varmasti, kallio ei pitäisi kauaa. Kauimmaiset kalliopalat alkoivat jo irrota ja sudet niiden mukana. Rick ja Kiara eivät olleet enää kaukana. Rick pääsi juuri ruohoalueelle, mutta Kiaran alta kalliot kerkesivät sortua. Kiara hyppäsi. Hän liisi ilman halki, mutta pomppu jäi liian lyhyeksi. Kiaran kynnet kolahtivat pehmeään maaperään, jota päällysti ruoho, mutta hän valui suoraa päätä alas. Rickin ilme oli järkyttynyt, kun hän näki Kiaran otteen irtoavan. Joshuan hampaat olivat kiinni Kiaran etutassussa. Kiara oli Joshualle liian painava, joten Joshuakin meinasi pudota kalliolta, mutta Rick sai Joshuasta kiinni. Kun Raymon tuli apuun saivat he yhteisvoimin kiskottua Joshuan ja Kiaran ylös. Kaikki neljä huokaisivat helpotuksesta, varsinkin Kiara. Hän luuli loppunsa jo koittaneen. Joshua katsahti Gregiä, joka näytti siltä kuin ei olisi välittänyt noiden pudonneiden susien hengistä. - Jatketaan matkaa, Greg sanoi vakavalla ilmeellä ja mulkaisi Joshuaa. Joshua ei tykännyt Gregistä. Suoraan sanottuna hän lähes vihasi . Greg ei pitänyt Joshuaa minkään arvoisena. Tuskin hän ajatteli ketään muita kuin itseään ja Sashaa. Oikea johtaja oli kuollut, joten Sasha oli saanut vallan, sillä hän oli johtajan pentu, ja nyt kun Sashakin oli poissa, Gregillä oli valta. Lauma lähti taas liikkeelle, mutta tällä kertaa eri muodostelmassa kuin aluksi, sillä vanhasta muodostelmasta puuttui jäseniä. Ei olisi enää pitkä matka, paikkaan, jossa vastustajan pitäisi luovuttaa Sasha takaisin Joshuan laumaan. - Okei meillä pitäisi olla enää joen ylitys luovutuspaikalle, Raymond sanoi. - Miksi sanomme sitä luovutus paikaksi, kun joudumme kuitenkin voittamaan vastustajat ennen kuin saamme Sashan takaisin? Joshua kysyi. Raymond pysyi hiljaa. Joshuaa alkoi pikkuhiljaa käymään jo jalkoihin. Hän ei ollut ennen juossut näin pitkiä matkoja ilman taukoa. - Alkaako jo väsyttää ?, Raymond kysyi. - Äh. Kyllä minä jaksan, Joshua väitti. - Käyn tarkistamassa, onko Kiaralla kaikki hyvin. Joshua hidasti vauhtia ja jättäytyi taaempien susien joukkoon. Hän ei huomannut aluksi Kiaraa, joten hän jäi vahingossa hänen taakseen, mutta kun Kiara huusi Joshuaa, huomasi Joshuakin hänet. Joshua kiri vähän vauhtia ja alkoi juosta Kiaran vierellä. - Halusin vielä kiittää henkeni pelastamisesta, Kiara hymyili. - Ei se mitään. Voitpahan joskus tehdä vastapalveluksen, Joshua

hymyili takaisin ja lähti kirimään vauhtia takaisin paikalleen. Osa3 Kaikki sudet olivat lähteneet muodostelmasta ja seisoivat nyt eri kohdissa joen reunamilla. - Silta on romahtanut, Greg sanoi ja mietti hetken. - Miten me sitten pääsemme yli jos olemme myöhässä he luulevat, että peräännyimme ja he tappavat Sashan, Raymond sanoi. Yhtäkkiä Greg alkoi juosta joen viertä ja huusi, - Tuolta. Joen yli oli kaatunut maksu mänty, mutta siinä törrötti vielä pitkä oksia joihin voisi kompastua ja pudota hurjasti virtaavaan jokeen. - Eikö se olisi liian vaarallista, Joshua kysäisi. - Ole hiljaa pentu, minä päätän reitin, Greg ärähti Joshualle. Greg nousi tukille ja lähti tasapainottelemaan sitä pitkin joen yli. Hän väisteli oksia ja pääsi lopulta toiselle puolelle. - Okei, kaksi seuraavaa voi tulla, Greg huusi toiselta puolelta. Joshua yritti katsoa jonkin tyylistä tekniikkaa edellä meneviltä susilta, mutta se oli vaikeaa kun sudet lipsuivat jatkuvasti märän tukin päältä. Onneksi he saivat itsensä kiskottua ylös. Lopulta he olivat toisella puolella ja nyt oli Joshuan, Raymondin ja jonkun kolmannen suden vuoro. Ensimmäisenä meni se kolmas susi, sitten Raymond ja viimeisenä Joshua. Kun Raymond astui tukille alkoi Joshuaa hiukan pelottamaan, mutta hän päätti tehdä sen Sashan vuoksi. Joshua käveli liukasta tukkia pitkin. Matka näytti paljon pidemmälle kuin se oli näyttänyt ennen tukille nousua. Joshua oli huomannut rannalta ison kiven, noin tukin puolivälissä. Joshua oli kohta sen kohdalla, joten matkaa oli vielä vähän yli puolet. Joshua kauhistui, kun näki ison aallon, joka tuli tukkia kohti. Se pärskähti kiven päältä valtavalla voimalla juuri Joshuan päälle. Raymond oli juuri päässyt toiselle puolelle, kun kuuli Joshuan hätäisen huudahduksen. Joshua roikkui avuttomana tukissa jalat vedessä. Onneksi hän sai jalkansa tukevasti oksalle, joka viisti veden pintaa. Raymond aikoi mennä apuun, mutta Joshua oli kavunnut jo takaisin tukille.! sama ääni huusi. Samassa jokin läimäytti Joshuaa suoraan poskelle. Joshua avasi pikaisesti silmänsä ja nousi pystyyn. Aluksi hän ei nähnyt mitään, koska taivas oli pimennyt jo kokonaan ja kuu oli piiloutunut paksun pilvi peitteen alle, mutta pian hänen silmänsä tottuivat valon vähyyteen. Joshua näki Raymondin hänen edessään. - Mitä ihmettä sinä täällä teet. Meidän olisi pitänyt lähteä jo viisi minuuttia sitten, Raymond sanoi puoli vihaisena. - Anteeksi minä vain tahdoin treenata taistelua varten. En halunnut tuottaa sinulle pettymystä, Joshua yritti selittää. Osa4 - Vauhtia nyt. - Joo joo. Odottaisit edes vähän niin ei tarvitsisi kokoajan hoputtaa. - Johtaja käski meidän murtaa pato, jotta saisimme Gregin joukkoineen huuhdottua alas, hän välttää selkkauksia, hänen kanssaan. - Tiedän. Hei pato on kai tuolla. Revitään siitä vain pari oksaa ja häippästään. Sudet juoksivat padolle ja toinen heistä alkoi repiä vimmatusti keskellä patoa törröttävää oksaa. - Ei tämä lähde. - Väännä sitä. - Väännän kokoajan. - Äh, anna kun kokeilen. Toinen susi alkoi repiä oksaa, mutta ei saanut sitä irti itsekkään. - Okei ei tästä tule mitään. Kokeillaan yhdessä. Sudet väänsivät paksua oksaa yhteisvoimin. Se rätisi uhkaavasti, joten keppi saattaisi katketa koska vain. Kuului valtava rusaus ja keppi lensi suurella kaarella läheiseen pusikkoon. Pato lysähti kasaan, kuin kaatunut legotorni ja valtava aaltojen tulva rynni kohti Joshuaa ja muuta laumaa. Osa5 Joshua oli päässyt joen yli jo aikoja sitten, mutta vielä viiden suden piti ylittää joki. Kiaran, Rickin ja kolmen muun. Kaikki viisi lähtivät ylittämään jokea Rick ja Kiara viimeisinä. Yhtäkkiä Joshuan valtasi outo tunne, että jotain tapahtuisi. - Ette saa ylittää jokea. Kiara, Rick menkää takaisin ette kerkeä yli. Palatkaa!, Joshua huudahti. Kiara katsoi kysyen Rickiä kuin olisi kysynyt mitä tehdä. - Mitä sinä höpötät pentu. Älkää välittäkö tuosta ipanasta vaan tulkaa, Greg huusi vihaisena. Kiaraa epäilytti mitä tehdä, mutta kolme muuta sutta olivat jo pulivälissä matkaa. Rick oli jo menossa ylittämään puun runkoa, mutta Kiara esti häntä. - Älä Rick. Ei mennä, Kiara sanoi. - Ai miksi muka. Uskotko Joshuaa enemmän kuin Gregiä? Rick kysyi. - Ööh, jep, Kiara sanoi. - Et voi olla tosissasi, Rick sanoi ja lähti ylittämään tukkia. - Kiara vedä hänet takaisin. nyt! Joshua huudahti. Kiara ei osannut olla tottelematta ja vetäisi Rickin hännästä takaisin.

Samassa tuli valtava aalto, joka vei koko tukin ja kolme sutta mukanaan. Kaikki tuijottivat vuoroin Joshuaa ja vuoroin toisella puolella seisovaa Kiaraa ja Rickiä. Kiara oli hämmästynyt, mutta Rick oli ehkä enemmän. Lopulta Kiara sai suunsa auki: - Lähtekää vain. Etsimme kiertotien ja tulemme perässä. Kiara ja Rick lähtivät juoksemaan yläjuoksulle päin ja Greg lähti johdattamaan muuta laumaa luovutuspaikalle. Nyt Joshuaa suoraan sanottuna hengästytti, hän joutui juoksemaan läpi märässä painavassa turkissa ja lepotauosta ei ollut tietoakaan. Hän alkoi olla pikkuhiljaa siinä pisteessä, ettei jaksaisi edes hengittää. Pian Greg kuitenkin pysähtyi. Joshua tuupahti maahan hengästyneenä. - Miksi me pysähdyttiin, Joshua sai sanottua. Sitten hän näki noin kuusi metriä leveän kuilun, jonka toisella puolella näkyi tummia susihahmoja. Greg kääntyi muuhun laumaan päin ja sanoi: - Hyvä on lauma. Muistakaa suunnitelma jonka laadin. Koko taistelun ydin on pelastaa Sasha. Olette sinetöitynyt taistelemaan loppuun asti kun hyppäätte tämän kuilun yli… Onko selvä ?! - On!!, kajahti ilmaan koko lauman yhteinen huuto. Samassa kaikki Joshuan lauman sudet, mukaan lukien Joshua hyppäsivät kuilun yli ja alkoivat taistella vastustajia vastaan. Jatkuuu! En ole kirjoittanut tätä tarinaa, vaan kaverini. Hän halusi minun laittavan hänen nimimerkikseen Lulu. Korjasin vaan tämän tekstin. Minä itse rakastan tätä tarinaa. Ja halusin helpottaa teitä laitttamalla pilkut osaamiseni mukaan.Terv.pantteri